

Valentyina Viktorovna kitárta a dolgozószoba üvegajtáját:

– Kosztya! Megérkeztek a diákjaid!

Konsztantyin Filippics felállt széles íróasztala mögül, felvette a szemüvegét:

– Fáradjanak csak be.

– Nagyon zavarban

vannak – mosolyodott el

Valentyina Viktorovna.

– No, de a folyosón

azért mégsem fogadha-

tom őket... Hívjad, hívjad csak be...

Valentyina Viktorovna eltűnt az ajtóból, majd kiszáratva óvakodva belépett a szobába három fiú és egy lány, kezében hatalmas csokor orgonával.

– Jó napot, Konsztantyin Filippics – köszöntek kórusban.

– Szervusztok, szervusztok, ifjú barátaim – szólt kedélyesen asztala mögül előkecmeregve Voszkreszenszkij. – Helyezzétek csak magatokat kényelembe, ne szégyenlősködjetek.

– Konsztantyin Filippics – kezdett hozzá sietve a lány –, kérem, engedje meg, hogy az egész kar nevében köszöntsük Önt hatvanadik születésnapja alkalmából, Isten éltesse. Mi nagyon szeretjük és nagyra tartjuk Önt. Továbbá nagyon örülünk, hogy megadatott nekünk, hogy az Ön előadásait hallgathatjuk, hogy az Ön tanítványai lehetünk... Ez pedig az Öné...

A lány átnyújtotta a virágcsokrot.

Konsztantyin Filippics meglepetten széttárta a karját, ügyetlenkedve átvette a virágot, és a lány törekeny karját megfogva sietve kezét csókolt neki.

– Köszönöm, nagyon köszönöm... igazán meg vagyok hatva... köszönöm...

Az egyik fiú papírba csomagolt ajándékot bontott ki:

– Ezt pedig, Konsztantyin Filippics, szintén Önnek küldi a kari tudományos diákkör.

A csomagolás alól a tejsav molekulájának egy pompázatos modellje tűnt elő. A molekula egyik szénatomjának helyére Voszkreszenszkij professzor apró, papírmaséból készült feje volt beillesztve.

Konsztantyin Filippics hahotázásban tört ki:

– Ha-ha-ha! Nohát, milyen ügyesek vagytok! Micsoda kópék! Ha-ha-ha! Válja! Gyere csak ide! Ezt nézd meg! Ezt nézd meg!

Valentyina Viktorovna az asztalhoz sietett és a modellt fölé hajlolt:

– Istenkém! Hát ezt meg hogyan csinálták? És hogy hasonlított!

– És ami a legfőbb, a szén helyére! – kacagott a professzor. – De tényleg, hogyan sikerült ilyen remekül megcsinálnotok?

Vlagyimir Szorokin 3

NYÁRFAPÍHE

Az egyik diák félszegen elmosolyodott:

– Közös erővel, Konsztantyin Filippics.

– Hát, köszönöm, igazán köszönöm... – a professzor megforgatta kezében a makettet. – Ennek pedig mostantól az asztalomon a helye, itt ni.

4 Az irathalmot félresöpörve az asztal közepére tette a modellt:

– Ez aztán... No, de mit álltok itt mindannyian?! Leülni, leülni!

A diákok az ajtó felé hátráltak:

– Köszönjük, Konsztantyin Filippics, de sajnós dolgunk van.

– Ugyan miféle dolgok? Hová siettek?

– Holnap vizsgánk van. Matekból.

– Ááá... No, hát az más, – komolyodott el Voszkreszenszkij – a matematika, az bizony nélkülözhetetlen tudomány. Bár én, be kell vallanom, nehezen igazodtam ki benne... – mosolyodott el a professzor, szórakozottan megdörzsölve ősz halántékát.

A diákok is elmosolyodtak.

– De mégis, nem innátok legalább egy teát? – kérdezte Valentyina Viktorovna.

– Nem, dehogyis. Köszönjük. Mennünk kell.

– Kár.

– Nos, legalább a vizsgák után nézzetek majd be, – tárta szét karját Voszkreszenszkij – feltétlenül ugorjatok be! Különben megsértődöm!

A diákok bólogatni kezdtek:

– Eljövünk. Viszontlátásra.

A professzor kikísérte őket az ajtóig.

Valentyina Viktorovna ezalatt beletette a virágot egy szép kék vázába.

Voszkreszenszkij füttyörészve visszajött a szobába, mutatóujjával megérintette a virágokat.

– Milyen jóra való! Káprázatos ez az orgona...

– Hogy ezek a fiúk milyen rendesek, – mosolyodott el Valentyina Viktorovna – a kislány pedig nagyon bájos. Még kezét is csókolta neki...

– Csak nem vagy féltékeny?! – kacagott fel a professzor.

– Ne beszélj butaságokat. Csak teljesen elvörösödött szegény, jól ráijesztettél.

– Nocsak! Észre sem vettem.

– Én viszont észrevettem ám.

Egymás szemébe néztek, megölelték egymást és nevetni kezdtek.

Konsztantyin Filippics megsimogatta felesége gondosan elrendezett, ősz haját:

– Lám, csak kihúztuk a hatvanadik évig.

– Megküzdöttünk vele – mosolyodott el a nő.

Az ajtónál csengettek.

– Alighanem itt felejtettek valamit a gyerekek – kezdett sürgölődni a professzor.

– Maradj csak, majd én nyitom...

– Menjünk, menjünk...

A professzor sietve az ajtóhoz csoszogott, kinyitotta.

A küszöbön egy munkás állt egy kosárkányi szegfűvel.

– Voszkreszenszkij elvtárs?

– Igen, én vagyok az.

– Ez Önnek jött.

A munkás átlépett a küszöbön és letette a kosarat a professzor előtt.

– Kegyelem! – emelte fel kezeit tréfálkozva Voszkreszenszkij.

– Legyen szíves aláírni az átvételi elismervényt – nyújtotta át mosolyogva a munkás a nyugtát.

A professzor elsietett a tolláért.

– Istenem! Milyen csodás szegfűk! – csapta össze kezét csodálkozva Valentyina Viktorovna.

– Szép virágok – mosolyodott el a munkás. – Hadd helyezzem el Önöknél valahol. Merthogy maguknak kényelmetlen lenne felemelni.

– Kérem, legyen oly kedves... amott, az éjjeliszekrényen jó lesz.

A munkás keresztülment a folyosón és letette a kosarat az éjjeliszekrényre. Voszkreszenszkij visszajött a tollal, aláírta a gyűrt elismervényt, majd egy rubellel együtt átnyújtotta a munkásnak.

– Ööö, nem lehet. – A férfi eltette a nyugtát és sietve kinyitotta az ajtót.

– A fáradzásaiért. Fogadja el.

– De hát ez a munkám, ez nem fáradtság. Köszönöm. Viszontlátásra!

A munkás távozott.

A professzor fejét csóválva tette el a pénzt.

– Ez valahogy elég sután jött ki...

– Háát igen – sóhajtott fel Valentyina Viktorovna és megölelte férjét.

– No, de oda se neki, semmiség. Inkább áruld el, mégis kitől vannak ezek a mesés virágok?

– Minden bizonnyal Szergej küldte. Vagy a tanszék. De úgy sejtem, hogy inkább Szergej.

Konsztantyin Filippics odasétált a szegfűhöz, elmosolyodott:

– Még nem felejtett el engem. Emlékszik...

– Rád, Kosztja, minden diák emlékszik.

– Ugyan már, azért ne túlozz...

– Én aztán nem túlzok...

A professzor bement a szobába, elhúzta a függönyt és ügyetlenkedve kinyitotta az ablakot. A meleg júniusi szellő beáradt a szobába, meglibbentve a függönyöket.

6 – Hullik a nyárfapihe, – mosolyodott el Valentyina Viktorovna.

– Tényleg. Mintha csak havazna.

– Emlékszel arra, amikor annak idején ugyanígy szállingóztak a pihék, még a vizsgaidőszak után?

– Iiigen – húzta száját szomorkás mosolyra Voszkreszenszkij és meg-
rázta a fejét. – Emlékszem, még egy pocsolóba is beleléptem. Közvetlenül
a megállónál.

– Amikor vártunk a villamosra?

– Igen. Akkoriban bizony még ritkán jártak. Kis kalap volt rajtad.
A kedvencem.

– A lilás? – kacagott fel Voszkreszenszkaja.

– Igen... még belegondolni is szörnyű! Mindennek már negyven éve.
Ugyanígy hullott a pihe, találkoztattak, viccelődtek és csókokat váltottak az
emberek... A nyárfapihe pedig még mindig teljesen ugyanolyan. Elképesztő!

– Milyen gyorsan tovaszállt minden.

– Igen. Épp ez a lényeg, hogy bár mennyi minden megvalósult, mégis
úgy tűnik, semmi sem...

– No, hát ez azért már mégiscsak túlzás. Semmi sem! Bár adná meg az
Isten mindenkinek az ilyen semmit.

A professzor felsóhajtott:

– Tudod, Válecska, ez mind relatív... minden relatív...

Valentyina Viktorovna gyöngéden férjére nézett.

A professzor megsimította bajszát:

– Nyárfapihe... nyárfapihe...

– Igen... nyárfapihe... – súgta halkán Voszkreszenszkaja.

Konsztantyin Filippics elsápadt, keze ökölbe szorult:

– Hogy te mekkora egy rohadt... ribanc vagy...

A feleség értetlenül eltátotta a száját.

– Rohadék!

A professzor esetlenül lendületet véve lecsapott, ököllel egyenesen
Valentyina Viktorovna arcába sújtva.

A nő feljajdult és a padlóra zuhant.

– Rohadék! Szarházi! Mocskos kurva! – sziszegte elfehéredve a pro-
fesszor.

– Kosztya... Kosztya... – suttogetta rémülten Voszkreszenszkaja.

A professzor dühtől remegve mellé lépett és rugdosni kezdte:

– Te szemétre való szar! Szar! Szar!

Voszkreszenszkaja fülsiketítően felüvöltött.
A professor megragadott egy széket és tiszta erőből a fésülködőasztalhoz vágta.

A tükör szilánkjai csak úgy záporoztak a padlóra.

– Rohadék... kurva...

7

Felesége összevénzett arca felé köpött, de a nyál fennakadt a szakállán.

Voszkreszenszkaja továbbra is fülsiketítően üvöltött.

Konsztantyin Filippics kiszaladt a folyosóra, reszkető kézzel kinyitotta az ajtót és rohanni kezdett lefele a széles lépcsőn.

A földszintre érve a bejáratnál szembe jött vele a szomszédban lakó nyolc éves fiúcska. A professor visszakézből felpofozta szeplős kis arcát, majd kiviharzott az ajtón.

(Fordította: Turi Márton)

